

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

Comisia juridică, de disciplină și imunități

Nr.31/ 35 /2013

Comisia permanentă a Camerei
Deputaților și Senatului privind
Statutul deputaților și al senatorilor,
organizarea și funcționarea ședințelor
comune
ale Camerei Deputaților și Senatului
Nr. 43/ 134 / 2013

Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități
și validări

Nr. XIX/ 9/2013
L 1/2013
București, 01.07.2013
PL-x 1/2013

RAPORT COMUN asupra

reexaminării Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 319 din 19 iunie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate formulată de Președintele României cu privire la dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor.

În conformitate cu prevederile art. 9 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului a fost sesizată spre dezbateri **în fond, cu reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor**, trimisă cu adresa nr. PL-x 1/2013/ 05 februarie 2013, înregistrată sub numărul 43/50 din 5 februarie 2013.

Această lege a fost **adoptată de cele două Camere ale Parlamentului**, în ședință comună la data de **22 ianuarie 2013** conform dispozițiilor art. 65 alin.(2) lit. j) din Constituția României, republicată și **trimisă spre promulgare Președintelui României la data de 24 ianuarie 2013**.

În conformitate cu art. 77 alin. (2) din Constituția României, republicată, Președintele României a formulat cererea de reexaminare asupra legii trimisă spre promulgare, și a supus atenției faptul că atât în ceea ce privește aplicarea **incompatibilităților** cât și referitor la cazurile de **încetare a mandatului** de deputat sau de senator, textele de lege sunt echivoce, acest domeniu fiind esențial pentru stabilirea integrității parlamentarilor. De asemenea, a reținut necesitatea clarificării situației în care deputatul sau senatorul se află în **conflict de interese**, în sensul creării unui cadru juridic corelat cu actele normative în materie.

În cererea de reexaminare se menționează faptul că toate aceste aspecte semnalate vin în contradicție cu recomandările cuprinse în Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele înregistrate de România în cadrul mecanismului de cooperare și verificare din 30 ianuarie 2013.

Precizăm că au fost consultate instituțiile competente în domeniu și au avut loc nenumărate dezbateri publice în mass-media.

De asemenea, ca urmare a întâlnirilor cu societatea civilă s-a convenit necesitatea adoptării unui Cod de Conduită al deputaților și senatorilor.

Potrivit dispozițiilor art. 9 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului a reluat dezbaterile asupra legii, în raport de solicitările formulate în cererea de reexaminare, în ședința din **data de 6 februarie 2013**, întocmind **raportul inițial** prin care a admis cererea de reexaminare formulată de Președintele României și a înaintat plenului celor două Camere ale Parlamentului, spre dezbateri și adoptare, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

În ședința din **data de 13 februarie 2013**, în conformitate cu prevederile art. 9 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, **plenul celor două Camere ale Parlamentului a hotărât ca Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor să fie retrimisă la** Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului în vederea unei noi examinări și întocmirii unui nou raport.

Potrivit dispozițiilor art. 9 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului a reluat dezbaterile asupra legii, în raport de solicitările formulate în cererea de reexaminare, în ședința din **data de 13 februarie 2013**, întocmind **raportul înlocuitor PL-x nr. 1/2013 prin care a admis** cererea de reexaminare formulată de Președintele României și a înaintat plenului celor două Camere ale Parlamentului, spre dezbateri și adoptare, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, **cu amendamentele admise prezentate în Anexa nr. 1 din raportul înlocuitor.**

În data de **13 februarie 2013**, Parlamentul României a adoptat Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, **admițând, în parte**, cererea de reexaminare formulată de Președintele României.

Un număr de 25 de senatori au formulat o obiecție de neconstituționalitate asupra legii menționate mai sus.

În data de **19 martie 2013**, în conformitate cu prevederile art. 9 și 10 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia juridică, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților, Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului și Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului **au fost sesizate în fond, cu reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ca urmare a Deciziei nr. 81 din 27 februarie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său, precum și, în mod special, a dispozițiilor art. I pct. 3 (referitoare la modificarea art. 7) și ale art. I pct. 14 (referitoare la introducerea art. 19¹) din lege, trimisă cu adresa nr. PL-x 1/2013 și, respectiv L 1/2013.**

Potrivit dispozițiilor art. 9 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, cele trei Comisii sesizate în fond au dezbătut legea supusă reexaminării, în ședința din data de 19 martie 2013.

Prin Decizia nr. 81/2013, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 136 din 14 martie 2013, Partea I, **Curtea Constituțională, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României a soluționat obiecția de neconstituționalitate asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.**

Având în vedere obiectul sesizării, Curtea a examinat mai întâi legea în ansamblul său, în raport de criticile formulate, care privesc exclusiv procedura de adoptare după reexaminarea legii, la cererea Președintelui României, și apoi, în mod distinct, dispozițiile art. I pct. 3 și art. I pct. 14 din lege.

În ceea ce privește susținerile referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) și (2), precum și a art. 21 alin. (3) din **Constituție**, **autorii sesizării au criticat art. I pct. 3 din lege**, în ceea ce privește art. 7 alin. (2) lit. d) din Legea nr. **96/2006**, astfel cum a fost modificată, **susținând că termenul de 45 de zile pe care îl are la îndemână parlamentarul declarat de Agenția Națională de Integritate ca fiind incompatibil, pentru a ataca la instanța judecătorească raportul Agenției, este exagerat de mare în raport cu reglementarea procesual civilă, poziționându-i pe parlamentari deasupra celorlalți cetățeni, fără niciun fel de justificare.**

Curtea a constatat că textul de lege criticat, instituie o derogare de la norma comună în această materie, prevăzută de art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. **144/2007** privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, cu modificările ulterioare.

Potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, "Persoana care face obiectul evaluării poate contesta raportul de evaluare a conflictului de interese sau a incompatibilităților în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ."

Față de textul de lege criticat, ar rezulta că tuturor acestor categorii de persoane care ocupă funcții sau demnități publice le sunt aplicabile dispozițiile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, putând contesta raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate într-un termen de 15 zile de la primire, cu excepția deputaților și al senatorilor, care ar avea la dispoziție un termen de 45 de zile de la primire pentru contestarea raportului de evaluare.

Curtea a constatat în acest sens că, deși statutul constituțional și legal al membrilor Parlamentului, ca reprezentanți ai poporului, este diferit de statutul funcționarilor publici și, în general, de al celorlalți cetățeni, ceea ce determină, în consecință, particularități cu privire la exercitarea anumitor drepturi, acest statut nu poate fi reținut ca justificând o diferență de tratament juridic în raport cu celelalte categorii de persoane cărora li se aplică Legea nr. **176/2010**. Aceasta, întrucât, din perspectiva obiectului și scopului acestei reglementări - care vizează asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale - toate persoanele menționate la art. 1 alin. (1) din lege se află în aceeași situație juridică, circumscrisă încă din titlul reglementării, prin sintagma "funcții și demnități publice", în considerarea căreia le revin obligații specifice.

Sub acest aspect, referindu-se la compatibilitatea unor particularități procedurale, inclusiv în ce privește exercitarea căilor de atac, cu principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, Curtea Constituțională a statuat de principiu că "nu este contrar acestui principiu instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ce privește căile de atac, cât timp ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. [...] în consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice." (Decizia nr. **1 din 8 februarie 1994**, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 69 din 16 martie 1994) Or, în cauză, situația deputaților și a senatorilor, din punct de vedere al scopului Legii nr. **176/2010**, este aceeași cu a celorlalte categorii de demnitari și funcționari publici cărora legea li se aplică. În consecință, instituirea unui tratament procedural diferit în ceea ce îi privește are caracter discriminatoriu.

Pentru considerentele arătate mai sus, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale în ceea ce privește art. 7 alin. (2) lit. d) din legea astfel cum a fost modificată, referitor la termenul de 45 de zile în care deputatul sau senatorul poate contesta la instanța de contencios administrativ raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate.

Curtea a constatat că este întemeiată critica referitoare la reglementarea, prin alin. (1) al art. 19¹ din legea astfel cum a fost completată, a sancțiunii disciplinare a parlamentarului aflat în conflict de interese, întrucât această sancțiune, constând în "interzicerea participării la lucrările Camerei din care face parte deputatul sau senatorul pe o perioadă de cel mult 6 luni", este de natură să afecteze mandatul de parlamentar.

Din această reglementare rezultă că legiuitorul a încadrat conflictul de interese în sfera abaterilor disciplinare și, atribuindu-i o anumită gravitate, a reluat sancțiunea reglementată în prezent de art. 53 lit. f) din Legea nr. **96/2006** ("interzicerea de a participa la lucrările Camerei din care face parte, pe o perioadă de cel mult 30 de zile calendaristice"), modificând însă perioada pentru care aceasta poate fi aplicată ("cel mult 6 luni").

Curtea constată că art. 19¹ alin. (1) din Legea nr. **96/2006** astfel cum a fost modificată și completată, text care introduce, practic, odată cu reglementarea conflictului de interese, diferența sub aspectul perioadei pentru care poate fi aplicată sancțiunea disciplinară menționată, contravine dispozițiilor constituționale referitoare la statul de drept și celor care configurează regimul juridic al mandatului parlamentar.

Participarea la ședințele Camerei din care fac parte deputatul sau senatorul constituie o îndatorire de esență a mandatului parlamentar, astfel cum rezultă din întregul ansamblu al dispozițiilor constituționale care reglementează Parlamentul, cuprinse în Titlul III, Capitolul I al Legii fundamentale. Aceasta este reglementată expres de Legea nr. **96/2006** privind statutul deputaților și al senatorilor în art. 29 alin. (1) - text care nu a suferit modificări prin legea supusă controlului de constituționalitate, fiind caracterizată de legiuitor ca fiind "o obligație legală, morală și regulamentară".

Prin urmare, împiedicarea deputatului sau senatorului de a participa la ședințele Camerei din care face parte, pe o perioadă ce reprezintă jumătate de an din cei patru ani ai mandatului Camerei, constituie o măsură de natură să îl împiedice să își realizeze mandatul dat de alegători. În considerarea faptului că fiecare parlamentar reprezintă națiunea în întregul ei, trebuie asigurate condiții de exercitare efectivă a mandatului, condiții ce trebuie avute în vedere și la reglementarea sancțiunilor disciplinare.

Pentru aceste considerente, Curtea a constatat că dispozițiile alin. (1) al art. 19¹ din Legea nr. 96/2006 astfel cum a fost modificată sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), art. 2 alin. (1), art. 61 alin. (1) teza întâi, art. 69 alin. (1) și în art. 70, texte care configurează regimul mandatului parlamentar în concordanță cu exigențele statului de drept.

În urma deliberărilor, Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate, în raport de criticile formulate, și a constatat că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale după cum urmează:

- art. I pct.3, în ceea ce privește art.7 alin.(2) lit. d) din legea astfel cum a fost modificată, referitor la termenul de 45 de zile în care deputatul sau senatorul poate contesta la instanța de contencios administrativ raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate;

- art. I pct.14, în ceea ce privește art.19¹ alin.(1) și (2) referitor la "Conflictul de interese".

Potrivit dispozițiilor art. 9 și ale art. 10 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, cele trei Comisii sesizate în fond au reexaminat legea în raport de Decizia Curții Constituționale nr. 81/2013, în ședința din **data de 19 martie 2013** și au întocmit **un raport comun**, prin care au hotărât să supună plenului celor două Camere ale Parlamentului, **spre dezbatere și adoptare**, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, cu amendamentele admise în ANEXA raportului comun.

În ședința din data de **20 martie 2013**, în conformitate cu dispozițiile art. 9 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Parlamentul României **a adoptat această lege și a trimis-o spre promulgare Președintelui României în data de 22 martie 2013.**

În temeiul art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, un număr de 51 de deputați au formulat obiecția de neconstituționalitate asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

În data de 16 aprilie 2013, potrivit dispozițiilor art. 9 și 10 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia juridică, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților, Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului și Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului au fost sesizate spre dezbatere în fond, cu reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ca urmare a Deciziei nr. 195 din 3 aprilie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 14 [referitoare la introducerea art. 19¹ alin. (1)] și ale art. IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor.

Potrivit dispozițiilor art. 9 și 10 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, cele trei Comisii sesizate în fond au dezbătut legea supusă reexaminării, în ședința din data de 16 aprilie 2013.

Prin **Decizia nr. 195 din 3 aprilie 2013**, Curtea Constituțională, investită în temeiul art.146 lit. a) din Constituția României și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a admis în parte obiecția de neconstituționalitate asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, formulată de un număr de 51 de deputați.

Autorii obiecției de neconstituționalitate consideră că art. I pct. 14.[referitor la introducerea art. 19¹ alin. (1)] din lege conservă, în parte, viciile de neconstituționalitate constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 81/2013, iar art. IV al legii depășește cadrul aceleiași decizii, precum și al cererii de reexaminare formulate de Președintele României.

În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul de drept și obligația respectării Constituției, a supremației și a legilor, ale art. 2 alin. (1) referitoare la suveranitate, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 69 alin. (1) privind mandatul reprezentativ, ale art. 70 privind mandatul deputaților și al senatorilor și ale art. 147 alin. (2) privind efectele deciziilor Curții Constituționale.

În ceea ce privește criticile supra art. I pct. 14 [referitoare la introducerea art. 19¹ alin. (1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, autorii sesizării susțin că soluția legislativă consacrată de acest text de lege nu a fost pusă în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 81 din 27 februarie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său, precum și în mod special, de dispozițiile art. I pct.3 (referitoare la modificarea art. 7) precum și ale art. I pct. 14 (referitoare la introducerea art. 19¹) din lege. Astfel, Parlamentul a menținut soluția stabilită de reglementarea neconstituțională, reducând numai durata sancțiunii disciplinare la o lună. Or, reducerea perioadei de sancționare la o lună nu face ca textul astfel adoptat să fie constituțional, „pentru că împiedicarea neconstituțională a exercitării mandatului există indiferent dacă această perioadă este de 6 luni sau o lună, întrucât nu asigură condițiile de exercitare efectivă a mandatului.”

În forma legii asupra căreia Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 81/2013, art. 19¹ alin. (1) introdus prin art. I pct. 14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor avea următorul cuprins: „*deputatul sau senatorul aflat în conflict de interese se sancționează disciplinar cu interzicerea participării la lucrările Camerei din care face parte deputatul sau senatorul pe o perioadă de cel mult 6 luni.*”

Curtea a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale fiind contrare Legii fundamentale. În forma dată după reexaminarea legii pentru punerea în acord cu decizia Curții Constituționale, art. 19¹ alin. (1) introdus prin art. I pct. 14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor are următorul cuprins: „*deputatul sau senatorul aflat în conflict de interese se sancționează disciplinar cu sancțiunea prevăzută la art. 53 alin. (1) lit. f [...]*” la care se face trimitere, cu următorul cuprins: „*(1) Sancțiunile parlamentare pentru abaterile disciplinare prevăzute la art. 52 sunt următoarele: [...] f) interzicerea de a participa la lucrările Camerei din care face parte, pe o perioada de cel mult 30 zile calendaristice*”.

Curtea constată că, prin trimiterea la dispozițiile art. 53 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 96/2006, textul criticat păstrează soluția legislativă constând în interzicerea deputatului sau senatorului aflat în conflict de interese de a participa la lucrările Camerei din care face parte. Diferența față de forma anterioară a textului este sub aspectul perioadei pentru care această sancțiune disciplinară poate fi aplicată, care nu mai are o reglementare specială și distinctă („*cel mult 6 luni*”), fiind aceea prevăzută de textul legal în vigoare („*cel mult 30 de zile calendaristice*”).

Ca urmare, art. 19¹ alin. (1) introdus prin art. I pct. 14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor conservă soluția legislativă constatată neconstituțională prin Decizia nr. 81/2013, încălcând astfel, deopotrivă, prevederile Legii fundamentale cuprinse în art 1 alin. (3) și (5), art. 2 alin. (1), art. 61 alin. (1) teza întâi, art. 69 alin. (1) și în art. 70, care configurează regimul juridic al mandatului de parlamentar, cât și pe cele ale art. 147 referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale. Cu privire la efectele deciziilor sale, Curtea Constituțională a subliniat faptul că „*adoptarea de către legiuitor a unor norme contrare celor hotărâte într-o decizie a Curții Constituționale, prin care se tinde la păstrarea soluțiilor legislative afectate de vicii de neconstituționalitate, încalcă Legea fundamentală. Or, într-un stat de drept, astfel cum este proclamată România în art. 1 alin. (3) din Constituție, autoritățile publice nu se bucură de nici o autonomie în raport cu dreptul,*

Constituția stabilind în art. 16 alin. (2) că nimeni nu este mai presus de lege, iar în art. 1 alin. (5) că respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.” (a se vedea Decizia nr. 1018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 22 iulie 2010).

Curtea mai reține că, întrucât constatarea neconstituționalității vizează însăși soluția legislativă la care textul de lege criticat face trimitere, Parlamentul trebuie să pună în acord cu decizia Curții Constituționale inclusiv reglementările în vigoare privitoare la sancționarea disciplinară a deputaților și senatorilor, în sensul abrogării dispozițiilor care stabilesc sancțiunea disciplinară a interzicerii participării acestora la lucrările Camerelor din care fac parte. Aceasta având în vedere și faptul că, în finalul Deciziei nr. 81/2013, Curtea a reținut că, “ în cadrul procesului de reexaminare a Legii pentru punerea în acord cu decizia de constatare a neconstituționalității, Parlamentul urmează să realizeze modificările, precum și corelările pe care aceste modificări le impun. “ Modificările și recorelările, în cazul particular analizat, vizează și punerea în acord a reglementărilor referitoare la sancțiunile disciplinare aplicabile deputaților și senatorilor, în ansamblul lor, cu dispozițiile Constituției și decizia Curții Constituționale.

Curtea constată în acest sens că prevederile cuprinse în Capitolul XI - „ Regimul disciplinei parlamentare” din lege sunt necorelate cu dispozițiile art. 220 – 221 din Regulamentul Camerei Deputaților care prevăd „ sancțiunea” interzicerii participării deputaților la lucrările Camerei pe o perioadă de maximum 15 zile sau excluderea temporară a deputatului în culpă de la o ședință până la maximum 30 de ședințe în aceeași sesiune.

Astfel, Curtea reține și faptul că independența parlamentarului și posibilitățile sale de acțiune în exercitarea mandatului nu-l exonerează de răspunderea disciplinară, însă viața parlamentară este guvernată de principii și reguli de conduită pe care legiuitorul le-a inserat în capitolul III al Legii nr. 96/2006, respectiv art. 9 ce consacră „ principiul interesului național”, art. 10 ce instituie „ Principiul legalității și al bune-credințe”, și art. 11 și 12 prin care se reglementează „ Principiul transparenței” și al „ fidelității.”

Sub acest aspect Curtea constată necesitatea reglementării prin lege a **regimului disciplinei parlamentare**, iar regulile de procedură să fie prevăzute în Regulamentele celor două Camere.

Cu privire la criticile asupra art. IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, autorii sesizării susțin că dispozițiile legale criticate apar ca o depășire a cererii de reexaminare a Președintelui României și, de asemenea, ca o nerespectare a deciziei Curții Constituționale, datorită faptului că introducerea lor „ nu a avut drept scop realizarea vreunei corelări tehnico-legislative.”

În acest sens, **Curtea constată** că introducerea art. IV în lege, nu face altceva decât să stabilească abrogarea, la data intrării în vigoare a legii, a oricărei dispoziții contrare. **De asemenea, Curtea reține faptul că introducerea unui text abrogator în cuprinsul unei legi nu poate fi apreciată ca fiind contrară scopului corelării tehnico-legislative, și susține faptul că, de principiu, abrogarea are funcții importante, și anume, să înlăture textele de conflict între actul nou și vechea reglementare, eventualele paralelisme legislative, discrepanțele și necorelările, fapt ce nu poate fi reținut ca un motiv de neconstituționalitate.**

În urma deliberărilor, Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis în parte obiecția de neconstituționalitate, în raport de criticile formulate, și a constatat următoarele:

1. dispozițiile art. I pct. 14 [referitoare la introducerea art. 19¹ alin. (1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale.
2. respinge ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate formulată de aceiași autori cu privire la dispozițiile art. IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

Potrivit dispozițiilor art. 9 și ale art. 10 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, cele trei Comisii sesizate în fond au reexaminat legea în raport de Decizia Curții Constituționale nr. 195/2013, în ședința din data de 16 aprilie 2013 și au întocmit un raport comun, prin care au hotărât să supună plenului celor două Camere ale Parlamentului, spre dezbatere și adoptare, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, cu amendamentele admise în ANEXA raportului comun.

În ședința din data de **17 aprilie 2013**, în conformitate cu dispozițiile art. 9 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Parlamentul României **a adoptat această lege și a trimis-o spre promulgare Președintelui României în data de 19 aprilie 2013.**

În conformitate cu dispozițiile art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Președintele României a formulat în data de 29 aprilie 2013 sesizarea cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor.

În data de 1 iulie 2013, potrivit dispozițiilor art. 9 și ale art.10 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia juridică, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților, Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului și Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului au fost sesizate spre dezbateri **în fond, cu reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ca urmare a Deciziei nr 319 din 19 iunie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate formulată de Președintele României cu privire la dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor.**

Potrivit dispozițiilor art. 9 și ale art.10 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, cele trei Comisii sesizate în fond au dezbătut legea supusă reexaminării, în ședința din **data de 1 iulie 2013.**

Prin **Decizia nr. 319 din 19 iunie 2013**, Curtea Constituțională, investită în temeiul art.146 lit. a) din Constituția României și al art. (1), (10), (15), (16) și (18) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a admis obiecția de neconstituționalitate asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, formulată de Președintele României.

Obiectul sesizării îl constituie art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor.

În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că sintagma „*indicarea cazului prevăzut de Codul de procedură penală și motivele concrete și temeinice care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției*” cuprinse în art. 24 alin. (1) din lege conduce la concluzia că Senatul și Camera Deputaților se poate pronunța asupra clarificării juridice a faptei imputate sau asupra temeiniciei acesteia. Referirile exprese la „*motivele concrete și temeinice*” extrapolează aspectele legate de admisibilitatea, administrarea și chiar aprecierea probelor, atribute exclusive ale magistratului, de la puterea judecătorească la reprezentanții puterii legislative. Se apreciază că, în acest fel, în etapa încuviințării reținerii, arestării sau percheziției, competența plenului fiecărei Camere va exceda unei simple evaluări sau aprecieri legate de seriozitatea și lipsa arbitrajului la luarea măsurilor respective și va putea produce consecințe directe și indirecte pe terenul asigurării intereselor urmăririi penale sau al judecării. Altfel spus, interpretarea dispozițiilor legale menționate în sensul că Parlamentul, prin Camerele sale, precum și comisia parlamentară care are în competență analizarea situațiilor privind imunitatea, examinează sub aspectul motivelor concrete, legale și temeinice cererea de reținere, arestare sau percheziție a unui deputat sau senator ori cererea de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau senator, contravin principiului separației puterilor în stat, întrucât o asemenea atribuție este cu totul străină statutului juridic constituțional, rolul și funcțiilor celor două Camere ale Parlamentului și conduce la încălcarea rolului puterii judecătorești.

Prin obligativitatea indicării în cerere sau în sesizare a motivelor concrete, legale și temeinice pentru care se justifică o anumită măsură sau începerea urmăririi penale, se poate naște convingerea că Parlamentul, prin Camera competentă ar urma să judece faptele penale imputate unui deputat sau senator ori unui membru al Guvernului. Or, art. 126 alin. (1) din Constituția României, republicată, stabilește fără echivoc că justiția se realizează numai prin instanțele judecătorești, singurele în măsură să asigure o justiție unică, imparțială și egală, astfel cum prevede art. 124 alin. (2) din Constituția României, republicată. Camerele nu au atribuții constituționale de a se pronunța asupra calificării juridice sau a temeiniciei imputației, întrucât ar echivala cu o încălcare a competenței și independenței puterii judecătorești. Aceleași argumente juridice rămân valabile și în cazul dispozițiilor art. 24² din legea criticată.

În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține încălcarea dispozițiilor neconstituționale ale art. 1 alin. (4) potrivit cărora „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul democrației constituționale*”, ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, precum și ale art. 126 alin. (1), care stabilesc că „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

În raport de criticile formulate, Curtea a examinat cadrul normativ în vigoare în materia imunității parlamentare, cu referire specială la ridicarea imunității.

Acest cadru este dat de art. 72 din Constituția României, republicată și de normele dezvoltătoare cuprinse în Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, și Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea constată că din dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor, reiese în mod evident preocuparea legiuitorului de a asigura fundamentarea cererii de reținere, arestare și percheziție, atât în fapt, cât și în drept, în scopul de a oferi posibilitatea aprecierii seriozității și bune - credințe a măsurii solicitate, în sensul că aceasta are în vedere fapte concret determinate și nu e inspirată de motive politice.

Curtea reține faptul că terminologia utilizată de legiuitor pentru reglementarea procedurii menționate este confuză și lipsită de predictibilitate, fiind susceptibilă de a conduce la interpretări în sensul celor arătate în motivarea sesizării. Încuviințând sau respingând cererea – care fără îndoială trebuie să fie motivată în fapt și în drept – Camerele Parlamentului nu se transformă într-un organ de jurisdicție. Acestea nu ” spun dreptul”, competența ce revine exclusiv instanței de judecată, ci apreciază dacă măsura solicitată are un temei serios pentru a justifica întreruperea exercițiului mandatului parlamentar. În acest scop, Parlamentul, prin Camerele sale, comisiile parlamentare, pot solicita furnizarea de informații și precizări, fără a împieta însă asupra cercetării penale.

Astfel fiind, pentru evitarea oricărei confuzii între activitatea Parlamentului și a organelor de jurisdicție în materia procedurii ridicării imunității parlamentare se impune o redactare precisă și univocă a dispozițiilor legale care guvernează această procedură.

Întrucât, pentru considerentele arătate, întreaga reglementare a procedurii în caz de reținere, arestare sau percheziție a deputatului sau a senatorului, respectiv a procedurii în cazul cererii de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator este lipsită de claritate și precizie, generează confuzii sub aspectul exercitării competențelor specifice Parlamentului, pe de o parte, și a celor specifice instanțelor judecătorești pe de altă parte, Curtea constată că dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale, fiind în contradicție cu prevederile Legii fundamentale cuprinse la art. 1 alin. (4) care reglementează principiul separației puterilor în stat, în art. 1 alin. (5) care reglementează principiul legalității și în art 126 alin. (1) referitoare la realizarea justiției.

În urma deliberărilor, Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate, în raport de criticile formulate de Președintele României, și a constatat că dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale.

Domnul deputat Eugen Nicolicea a precizat ca, Curtea Constituțională fost sesizată de trei ori succesiv cu privire la neconstituționalitatea unor dispoziții ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, de unde se poate trage concluzia că a existat o intenție de tergiversare din partea autorilor sesizărilor de neconstituționalitate cu privire la intrarea în vigoare a acestei legi. Sesizările successive menționate anterior au avut drept consecințe imposibilitatea sancționării conflictului de interese prin suspendarea mandatului, fiind astfel în contradicție cu recomandările din cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare (MCV). Eliminarea art. 24 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor are drept consecințe rămânerea în vigoare a art. 24 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, iar prin eliminarea art. 24¹ și 24², ale căror dispoziții nu își regăsesc locul în Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ci în Regulamentele celor două Camere ale Parlamentului, se impune punerea de acord cu prevederile Deciziilor Curtii Constitutionale nr. 46/1994 și 319/2013. Pana la modificarea acestor regulamente raman aplicabile dispozițiile actualelor regulamente, ale Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor și ale Deciziilor Curtii Constitutionale nr. 46/1994 și nr. 319/2013. Decizia nr. 319 din 19 iunie 2013 precizează că „, Încuviințând sau respingând **cererea – care fără îndoială trebuie să fie motivată în fapt și în drept – Camerele Parlamentului nu se transformă într-un organ de jurisdicție.**”

În urma dezbaterilor și a punctelor de vedere exprimate de către membrii celor trei Comisii, în raport de Decizia Curții Constituționale nr. 319 din 19 iunie 2013, **s-a hotărât** cu **majoritate de voturi**, să supună plenului celor două Camere ale Parlamentului, spre dezbateri și adoptare, *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor*, cu amendamentele admise în anexa nr. 1 ce face parte integrantă din prezentul raport, prin care se propune eliminarea dispozițiilor art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor. Amendamentele respinse sunt redate în anexa nr. 2.

Potrivit prevederilor art.73 alin. (3) lit. c) din Constituția României, republicată, legea face parte din categoria **legilor organice**.

PREȘEDINTE,

deputat Bogdan Liviu CIUCĂ

PREȘEDINTE,

deputat Petru Gabriel VLASE

PREȘEDINTE,

senator Tudor CHIUARIU

*consilier parlamentar
Ciprian Bucur*

*consilier parlamentar
Anca Melencovici*

*consilieri parlamentari
Cameilia Popescu, Costel Gruia*

AMENDAMENTE ADMISE:

Nr crt.	Legea nr. 96/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare	Lege trimisă la promulgare	Text adoptat de Comisiile sesizate în fond	Motivare
1	<p>Articolul 24: Procedura în caz de reținere, arestare sau percheziție</p> <p>(1) Cererea de reținere, arestare sau percheziție a deputatului ori a senatorului se adresează președintelui Camerei din care face parte de către ministrul justiției.</p> <p>(2) Președintele Camerei din care face parte deputatul sau senatorul aduce de îndată cererea la cunoștința Biroului</p>	<p>18. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„ARTICOLUL 24 Procedura în caz de reținere, arestare sau percheziție</p> <p>(1) Cererea de reținere, arestare sau percheziție a deputatului ori a senatorului se adresează de către ministrul justiției președintelui Camerei din care deputatul sau senatorul face parte, pentru a fi supusă aprobării plenului Camerei respective, în temeiul art. 72 din Constituția României, republicată. Cererea trebuie să conțină indicarea cazului prevăzut de Codul de procedură penală și motivele concrete și temeinice care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției.</p> <p>(2) Președintele Camerei din care face parte deputatul sau senatorul aduce de îndată cererea la cunoștința Biroului</p>	<p>(1) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(2) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si</i></p>	<p>În conformitate cu Decizia nr. 319 din 19 iunie 2013 care declară neconstituțional acest articol pe motiv că terminologia este ambiguă și poate da naștere la interpretări. Soluția de eliminare este în concordanță cu Decizia nr. 319 din 19 iunie 2013. Astfel:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Procedura trebuie prevăzută în Regulamentele celor două Camere care trebuie unificată pentru a fi în concordanță cu Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor. - Conform aceleiași Decizii, cererea trebuie să fie motivată în fapt și în drept

<p>permanent, după care o trimite Comisiei juridice respective, care va întocmi un raport în termen de 3 zile. Hotărârea Comisiei juridice se adoptă prin votul secret al majorității membrilor săi.</p> <p>(3) Cererea ministrului justiției, însoțită de raportul Comisiei juridice, se supune spre dezbateră și adoptare plenului Camerei din care face parte deputatul sau senatorul, în termen de 5 zile de la depunerea raportului.</p> <p>(4) Camera hotărăște asupra cererii cu votul secret al majorității membrilor săi. Hotărârea Camerei se comunică de îndată ministrului justiției și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 3 zile. Data comunicării de către ministrul justiției este data intrării în vigoare a hotărârii.</p> <p>(5) În condițiile în care Parlamentul se găsește în vacanță, președintele Camerei ia măsurile necesare respectării termenelor prevăzute în prezentul articol.</p>	<p>permanent, care o trimite comisiei care are în competență analizarea situațiilor privind imunitatea, pentru a întocmi un raport în termen de cel mult 3 zile. Raportul comisiei va face referiri punctuale la motivele concrete, legale și temeinice invocate. Raportul comisiei se aprobă prin votul secret al majorității membrilor prezenți.</p> <p>(3) Hotărârea privind aprobarea cererii ministrului justiției se supune spre dezbateră și adoptare plenului Camerei din care face parte deputatul sau senatorul, în termen de 5 zile de la depunerea raportului, cu respectarea prevederilor art. 67 și ale art. 76 alin.(2) din Constituția României, republicată.</p> <p>(4) Hotărârea privind aprobarea cererii ministrului justiției se adoptă cu votul secret al majorității membrilor prezenți. Aceasta se comunică de îndată ministrului justiției și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Hotărârea intră în vigoare la data comunicării acesteia către ministrul justiției.</p> <p>(5) În condițiile în care Camera Deputaților sau Senatul, după caz, nu este în sesiune, președintele Camerei respective ia măsurile necesare respectării termenelor prevăzute în prezentul articol.”</p>	<p><i>Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(3) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(4) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(5) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p>	
---	--	--	--

2		<p>19. După articolul 24 se introduc două noi articole, art. 24¹ și 24², cu următorul cuprins:</p> <p style="text-align: center;">„ARTICOLUL 24¹</p> <p>Reținerea în caz de infracțiune flagrantă (1) În caz de infracțiune flagrantă, deputatul sau senatorul poate fi reținut și supus percheziției. Ministrul justiției îl va informa neîntârziat pe președintele Camerei din care deputatul sau senatorul face parte asupra reținerii și percheziției. În cazul în care Camera constată că nu există temei pentru reținere va dispune, imediat, prin hotărâre, revocarea acestei măsuri, cu votul secret al majorității membrilor prezenți. Hotărârea de revocare a reținerii se execută de îndată de către ministrul justiției și va fi comunicată și Consiliului Superior al Magistraturii.</p> <p>(2) Dacă Parlamentul nu este în sesiune, Camera din care face parte deputatul sau senatorul în cauză va fi convocată de urgență de către președintele acesteia. Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător.</p> <p style="text-align: center;">ARTICOLUL 24²</p> <p>Procedura în cazul cererii de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator (1) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sesizează Camera Deputaților sau Senatul, după caz, pentru</p>	<p>(1) SE ELIMINĂ</p> <p style="text-align: center;"><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(2) SE ELIMINĂ</p> <p style="text-align: center;"><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(1) SE ELIMINĂ</p> <p style="text-align: center;"><i>Autori: Comisiile juridice si</i></p>	
---	--	--	--	--

		<p>a cere începerea urmăririi penale pentru săvârșirea unei fapte penale care are legătură cu exercitarea mandatului unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator, în temeiul art. 109 din Constituția României, republicată. Sesizarea trebuie să conțină motivele concrete, legale și temeinice care justifică începerea urmăririi penale.</p> <p>(2) Președintele Camerei sesizate prezintă Biroului permanent cererea, iar acesta sesizează comisia care are în competență analizarea situațiilor privind imunitatea, pentru întocmirea unui raport, stabilind și un termen pentru depunerea acestuia, care nu poate fi mai mare de 20 de zile.</p> <p>(3) Comisia solicită audierea deputatului sau a senatorului respectiv, iar în cazul în care acesta refuză să se prezinte, aceasta se consemnează în raportul comisiei.</p> <p>(4) Raportul comisiei va face referiri punctuale la motivele concrete, legale și temeinice invocate; acesta se aprobă prin votul secret al majorității membrilor prezenți.</p> <p>(5) Hotărârea privind aprobarea cererii de începere a urmăririi penale se supune spre dezbateră și adoptare plenului respectivei Camere în termen de 5 zile de la depunerea raportului. Aceasta se adoptă cu respectarea prevederilor art. 67 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României,</p>	<p>Comisia comuna pentru statut</p> <p>(2) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(3) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(4) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(5) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p>	
--	--	--	--	--

	<p>republicată. Votul este secret și se exprimă prin bile.</p> <p>(6) Hotărârea privind aprobarea cererii de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator se transmite Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Președintelui României, de către președintele Camerei respective.</p> <p>(7) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și foștilor membri ai Guvernului care au calitatea de deputat sau de senator pentru faptele săvârșite în calitate de membru al Guvernului.”</p>	<p>(6) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p> <p>(7) SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autori: Comisiile juridice si Comisia comuna pentru statut</i></p>	
--	--	---	--

AMENDAMENT RESPINS:

Nr crt.	Legea nr. 96/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare	Lege trimisă la promulgare	Text respins de Comisiile sesizate în fond	Motivare
1		<p>Art. II. - În caz de încetare a mandatului unui deputat sau senator în legislatura 2012-2016, pentru ocuparea locului vacant se organizează alegeri parțiale la nivelul colegiului uninominal în care a fost ales respectivul deputat sau senator, doar dacă acestea nu ar urma să aibă loc cu mai puțin de 6 luni înainte de termenul stabilit pentru alegerile parlamentare și numai dacă în colegiul respectiv a fost atribuit un singur mandat</p>	<p>SE ELIMINĂ</p> <p><i>Autor: Deputat Marton Arpad</i></p>	<p>Comisiile sesizate pe fond au decis, cu majoritate de voturi, respingerea amendamentului.</p>